

Svobodná vůle na křižovatce života

Navazujeme na text MUDr. Mikuláše Štefana, z minulého čísla MEDIA.

Myslel jsem na svou manželku. Na to, že mi nikdy doopravdy neodpus-tila a nikdy nepochopila, co se mezi námi stalo. Jednou, léta po rozvodu, jsem se jí zeptal, proč se nám to stalo, když bylo všechno zprvu tak ideální a krásné a stačilo už jen žít, a ona řekla: „Bylo toho na nás moc. V krátkém čase příliš mnoho událostí a mnoho tlaku.“

Myslel jsem taky na ženu, o níž jsem věděl, že ji v budoucnu potkám. Na to, že zpočátku bude rovněž vše nádherné, ideální a romantické. Že se do sebe zamilujeme a po čase, když dosáhne-me všeho, postavíme si dům svých snů – dřevěný, čistý, v horách s krásnou atmosférou a s úžasným výhledem, nebudeme již schopní si to vychutnat. Myslel jsem na to, že s touto ženou, která nemůže mít děti, budu mít krásného, inteligentního, citlivého, jemného syna plného lásky, ale nebudeme si to moct vychutnat. Budeme mít vše, co si člověk může přát – úspěch, peníze, zdraví a víceméně bezproblémový život. A přece se budeme škorpit. Až dosáh-neme toho, co jsme si oba přáli, začne být nevráživá, negativistická, začne kritizovat a soudit každé moje slovo, pohled, intonaci. Bude na mě útočit kvůli maličkostem, kterým bychom se normálně jen zasmáli. Bude mezi námi neustálé napětí a boj o to, kdo má pravdu, a či vůle se prosadí. A že přesto, že jsem mistr a sám učím lidi, jak správně žít, abychom to zde, na světě, prožili ve zdraví, dokud se nedostaneme znovu „domů“, a abychom pochopili, nač jsme zde, přesto kdo jsem, se jí opakovaně podaří stáhnout mě do arény. Podaří se jí, abych reagoval ne jako mistr, ale jako člověk. Člověk, který se cítí ublížený, ponížený, ubolený a zklamaný z toho, že navzdory všemu tomu, co jí dal a zabezpečil, na něho útočí a zdá se být nevděčná, dokonce nepřátelská.

Věděl jsem, proč toto všechno přijde. Věděl jsem, že v tomto životě prožila těžké časy, když se její rodiče hádali. A viděla a napodobovala vzor své matky a babičky. A také vzor svého otce – je potřebné být dokonalý ve všem, a když něco neumíme, musíme předstírat, že to umíme, a když jsme nejistí, musíme zahrát, že jsme sebejistí. Když si její otec našel jinou ženu, oba rodiče si to kompenzovali na ní. Jeden druhého před ní osočovali, očerňovali a vůbec si neuvědomovali, jak velmi jí tím ublížu-jí. Měla problémy sama se sebou, byla nejistá a oni jen proto, aby vypadali v jejích očích dobře, jí velmi, ale velmi ublížili a ovlivnili její další život.

Věděl jsem, že k tomu všemu dojde po duchovní stránce, po stránce vyrovnání karmy. Věděl jsem, že před 564 lety nesouhlasila s mým rozhodnu-

tím, když jsem se jako nejlepší bojovník všech dob a mistr bojových umění nechal zabít svým protivníkem. Volila by jiné řešení a byla přesvědčená, že její řešení by bylo dobré pro všechny a fungovalo by. Vázala ji ke mně horoucí láska, taková, co přežívá staletí. Tím víc ji bolelo to, jak jsem se rozhodnul, ale věděla, že nemá právo zasáhnout, korigovat to, co dělám a že bude muset přijmout mou svobodnou vůli a mé rozhodnutí. Ve chvíli, kdy jsem umíral, měla smíšené pocity. Milovala mě a bylo jí to všechno líto. Když jsem opustil tělo, hodně se na mě zlobila. Její veliký hněv pramenil z toho, že měla pocit, že jsem konal nesprávně, svěhlavě, tvrdohlavě a neústupně, když jsem se nechal zabít, a tenhle pocit si její duše v okamžiku její smrti vzala s sebou.

A tento hněv, nepřátelství, až ne-návisť si duše přinesla s sebou do tohoto života. Věděl jsem proto, že po úvodních pár letech, kdy bude milá, pozorná, kdy bude dělat všechno pro to, abych se cítil dobře, aby mě nic nebolelo a velmi, velmi se bude snažit udělat mě šťastným a veselým – bude vařit, péct, prát, zehlit a starat se o mě po každé stránce, bude se snažit osvobodit mě od běžných světských záležitostí, jako nákupy, banky, úřady, jen abych se já mohl soustředit na to, proč jsem se narodil do tohoto světa a těla, se postupně stane negativistickou, nevráživou, až nepřátelskou i vůči mně. Že bude mít tvrdé výstupy a bude jí vadit takřka úplně všechno – i to, jak mluvím, s kým mluvím, o čem mluvím, jak intonuju a jak se dívám. Že nebude souhlasit s ničím, co řeknu nebo udělám, a bude soudit a kritizovat každé mé rozhodnutí, neboť bude přesvědčená, že každé mé rozhodnutí je mylné, ne dost moudré a ne dost racionální a že její nápady jsou vždy lepší a proto mi je bude i otevřeně vnucovat, a to kvůli tomu, že v minulém životě mě následkem mého rozhodnutí ztratila. Věděl jsem, že si mě bude vážit jenom v ordinaci, jako highlandera, tam mě bude považovat za poloboha a všechno, co řeknu nebo udělám v ordinaci, bude považovat za absolutně správné a dokonalé.

Chápal jsem to, ale bolelo mě to. A mohl jsem se tomu všemu vyhnout. Kdybych se rozhodl jinak, mohl jsem zůstat sám, neoženil bych se a neměl další dítě. Mohl jsem s někým žít, mohl jsem si najít jemnou, opravdu milující, tolerantní, něžnou, nesobec-kou ženu, která by možná více chápa-la to, kdo jsem a neútočila by na mě kvůli těmto věcem. Ano, to vše jsem mohl udělat. Vždyť máme svobodnou vůli. Máme sice určitý směr, naše duše mají určitý plán, ale my jej nemusíme plnit. Máme svobodnou vůli

rozhodnout se jinak a na křižovatce nejit rovně, ale doprava nebo doleva, nebo dokonce dozadu. Ano, od svých čtyřiceti let jsem mohl žít sám a měl jsem kolem sebe dost přátel, kteří by mi pomáhali ve světských věcech – byl tam Steve, Roman a další, kteří byli ochotní udělat takřka cokoliv, jen abych se mohl věnovat svému poslání, abych se cítil dobře a abych mohl nerušeně pomáhat tomuto světu.

Své pacienty a lidi kolem sebe však učím, že duše si připraví svůj plán pro tento život, že se vzájemně dohodnou, že si v tomto životě odevzdají zkušenosti. Kdybych se rozhodl jinak, několik duší bych obral o zkušenosti. O zkušenosti potkám mě, o poznatky, o vědomosti a duchovní pozvednutí, které ode mě očekávaly.

Příbuzní a přátele, kteří mě znají dobře, se mě později opakovaně ptali: „Když skutečně všechno vidíš a když jsi skutečně tak dobrý, jak o sobě tvrdíš, neviděl jsi, jaká je? Neviděl jsi její charakter? Proč jsi do toho zase vpadl?“ Jeden kamarád z Popradu mi dokonce řekl, že kdo se podruhé ožení, nezasloužil si rozvod. Byla to velmi moudrá a vtipná věta a většinou i pravdivá. Na mě ale neplatila. Věděl jsem, že mám svobodnou vůli a mohu se svobodně rozhodnout. Ale věděl jsem také, že jsem se na tento svět narodil a že jsem v tomto těle, v těchto podmínkách a těchto časech, abych nezklamal tyto duše a abych jim odevzdal zkušenosti, které se ode mě chtěly v tomto životě naučit. A ne, netrpím. Trpím jenom ve chvílích, když už je toho přespříliš, když už jsem zanesený jinými lidmi, jejich problémy, jejich negativními, těžkými energiemi, které z nich očistuji. Ve chvílích, když se sám očistím a jsem sám sebou, netrpím. Protože rozumím, chápu, přijímám, odpouštím a nechám odejít, přesně tak, jak to učím své blízké a své pacienty. Několik mých kamarádů a přátel z tohoto života to cítí stejně jak moje manželka – v ordinaci ke mně vzhlížejí, váží si a respektují každé mé slovo, pohled a cokoliv udělám nebo řeknu, berou za to nejsprávnější a nejmoudřejší a vůbec to nezpochybnují. Vidí však, že v běžném světském životě se neumím dobře pohybovat. Proto se mě snaží usměrňovat, radí mi a velmi mi pomáhají s každodenními záležitostmi. Já si nakonec udělám svůj názor a konám po svém. Moji kamarádi s mým názorem někdy nesouhlasí, ale váží si mě natolik, že už mi do ničeho nezasahují.

Mikuláš ŠTEFAN v knize
ODKAZ SLUNEČNICE,
kterou vydala MAITREA, a.s.,
Týnská ulička 6/1064,
110 00 Praha 1-Staré Město,
www.maitrea.cz